

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพอดีคำ
เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
A Development of Learning Activity by Using Task-Based Learning
Combined with Nano Learning to Enhance Speaking Ability
for Prathomsuksa 3 Students

พิมลพัตร์ ศรีสุวรรณ¹ กอบสุข คงมนัส²
Pimonpud Srisuwan, Kobsook Kongmanus

บทคัดย่อ (Abstract)

การค้นคว้าอิสระครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย 1) เพื่อสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพอดีคำ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อใช้และศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดย 2.1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดสื่อสารก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ 2.2) เพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยดำเนินการศึกษาตามกระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนบ้านปางขนุน จังหวัดกำแพงเพชร จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพอดีคำ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดัชนีความสอดคล้องเชิงเนื้อหา ความเชื่อมั่นระหว่างกรรมการ (Inter-Rater Reliability) และการทดสอบหาค่าที่ (t-test dependent) ผลการวิจัยพบว่า 1. กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพอดีคำ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.26/80.56 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถในการพูดสื่อสารหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงาน

Received: 2023-06-06 Revised: 2023-07-04 Accepted: 2023-07-06

¹ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร Faculty of Education, Naresuan University.

Corresponding Author e-mail: pimonpuds64@nu.ac.th

² อาจารย์ประจำสาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร Faculty of Education, Naresuan University, e-mail: kobsookk@nu.ac.th

ปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพหุติค่าสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนเกิดความสามารถด้านการพูดสื่อสารระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพหุติค่า โดยสามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูดสื่อสารครบทั้ง 4 องค์ประกอบผ่านกิจกรรมทั้ง 3 ขั้นตอนที่เราวิเคราะห์ขึ้นมา

คำสำคัญ (Keywords): กิจกรรมการเรียนรู้; การเรียนรู้แบบพหุติค่า

Abstract

The purposes of this independent study were twofold: 1) to construct and assess the efficiency of a learning activity by using task-based learning combined with nano learning to enhance speaking ability for Prathomsuksa 3 students, using a criterion of 80/80, and 2) to implement and study the outcomes of this learning activity by comparing the speaking ability of students before and after the activity, and examining the results of the activity itself. The study followed a research and development process in two steps. The sample group was 20 students of Prathomsuksa 3 at Banpangkanoon School under the Primary Educational Service Area Office Kamphaengphet 1 in the first semester of academic year 2023. The research tools included the learning activity, lesson plan, and a speaking ability test. The data were analyzed using mean scores ($\bar{x}$), standard deviation (S.D.), Pearson Correlation, index of item-objective congruence and effectiveness equal (E1/E2). The results of the study revealed that: 1. The learning activity by using task-based learning combined with nano learning to enhance speaking ability for Prathomsuksa 3 students involved three steps. The activity was of appropriate quality with the highest level of effectiveness at 82.26/80.56. 2. The implementation and study of the outcomes of the learning activity by using task-based learning combined with nano learning to enhance speaking ability for Prathomsuksa 3 students showed that: speaking ability in the posttest was higher than in the pretest with a statistical level of .05. 3 Students gained proficiency in speaking ability during the learning activity by using task-based learning combined with nano learning to enhance speaking ability for Prathomsuksa 3 students. They were able to improve their speaking ability in every element of this learning activity, and students can concrete the knowledge from the third steps of the learning activity onwards.

Keywords: Learning Activity; Task-Based Learning

บทนำ (Introduction)

สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2565) ได้กำหนดแผนกลยุทธ์ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 โดยมีเป้าหมายหลักที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา คือการพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่ โดยคนทุกช่วงวัยได้รับการพัฒนาในทุกมิติ การส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต การจัดการศึกษาในปัจจุบันจึงต้องปรับเปลี่ยนให้ตอบสนองกับทิศทางการผลิต และการพัฒนากำลังคนดังกล่าว โดยมุ่งเน้นการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะในศตวรรษที่ 21 เพื่อให้ได้ทั้งความรู้และทักษะที่จำเป็นต้องใช้ในการดำรงชีวิต การประกอบอาชีพ และการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ท่ามกลางกระแสแห่งการเปลี่ยนแปลง ซึ่งทักษะด้านการสื่อสาร สารสนเทศ และรู้เท่าทันสื่อ (Communications, Information and Media Literacy) เป็นหนึ่งในทักษะสำคัญจำเป็นในโลกศตวรรษที่ 21 ที่ประกอบไปด้วยทักษะที่เรียกตามคำย่อว่า 3Rs และ 8Cs (แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ, 2560) อีกทั้งแนวโน้มความขัดแย้งและความรุนแรงในสังคมซึ่งมีสาเหตุมาจากการไม่ยอมรับในความคิดเห็นที่แตกต่างกัน และพฤติกรรมของกลุ่มบุคคลที่นิยมใช้ความรุนแรงได้แพร่กระจายไปสู่นานาชาติประเทศมากขึ้น ความขัดแย้งในเชิงความคิดเห็นของคนในสังคมมีมากขึ้น ส่งผลให้เกิดความไม่สงบ ประชาชนมีความหวาดระแวงและขาดความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ประเทศขาดความมั่นคงและความสงบสุข อุบัติการณ์การก่อเหตุร้ายของประเทศได้รับผลกระทบ ระบบการศึกษาในฐานะกลไกหลักในการพัฒนาคุณภาพคนของประเทศ (แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ, 2560)

เมื่อแนวคิดการจัดการศึกษาตามแผนการศึกษาแห่งชาติยึดหลักการจัดการศึกษาเพื่อปวงชน (Education for All) และทุกภาคส่วนในสังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา (All for Education) ผู้เรียนจึงมีบทบาทหน้าที่เรียนรู้ และพัฒนาทักษะ ความรู้ และคุณลักษณะจากการเรียนรู้ในห้องเรียน นอกห้องเรียนโดยเน้นการฝึกปฏิบัติมากขึ้น (แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ, 2560)

จุดมุ่งหมายของการปฏิบัติงานด้านการสื่อสารคือการกระตุ้นให้เกิดการสื่อสารที่แท้จริงในภาษาเป้าหมาย การเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-Based Learning) แสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติงานสามารถเป็นส่วนสำคัญของวิธีการที่จะสนับสนุนเป้าหมายของการปฏิบัติงานได้ เพื่อจุดประสงค์ที่แท้จริงในการใช้ภาษาและจัดให้มีบริบทตามธรรมชาติสำหรับการศึกษานานาชาติ ซึ่งผู้เรียนจะต้องเตรียมความพร้อมสำหรับการปฏิบัติงานนี้ โครงสร้างของ Task-Based Learning จึงถูกออกแบบมาเพื่อแก้ไขปัญหาเหล่านี้ทั้งหมดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติจึงเป็นการรวบรวมความรู้ความเข้าใจที่ดีที่สุดสำหรับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและการจัดรูปแบบภาษาให้เป็นระเบียบ ถึงแม้ว่าตัวอย่างทั้งหมดจะอยู่บนพื้นฐานของภาษาอังกฤษ แต่ Task-Based Learning สามารถใช้ได้สำหรับการสอนภาษาเป้าหมายใด ๆ ก็ได้ ไม่ว่าจะเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศก็ตาม (Jane Willis, 1998) ในยุคโลกาภิวัตน์ สื่อใหม่ (New Media) เข้ามามีบทบาทอย่างแพร่หลายในหมู่ประชากรทุกเพศทุกวัย เป็นเครื่องมือเอื้อประโยชน์ต่อผู้ส่งสารและผู้รับสาร สามารถแสดงผลได้ทั้งข้อความ รูปภาพ และเสียง รวมไปถึงภาพเคลื่อนไหว เป็นเนื้อหาที่

อยู่ในรูปแบบของสื่อดิจิทัลอันเป็นพื้นฐานสำคัญในการสื่อสารและสร้างสรรค์นวัตกรรมเทคโนโลยีในโลกยุคปัจจุบัน ซึ่งมีความเป็นอิสระจากข้อจำกัดด้านขนาด (Freedom to scale) มีเนื้อหาที่สามารถย่อหรือปรับขยายขนาดหรือเครือข่ายได้ เช่น การปรับเนื้อหาให้เหมาะสมสำหรับการเผยแพร่ทั่วโลก หรือปรับให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะเจาะจงได้ (อัศวิน เนตรโพธิ์แก้ว, 2561) การเรียนรู้ขนาดพอดีค่า (Nanolearning) จึงถูกจัดได้ว่าเป็นหนึ่งในสื่อใหม่ (New Media) ที่เหมาะสำหรับผู้เรียนยุคใหม่ ทั้งผู้สอนและผู้เรียนสามารถใช้สื่อใดก็ได้ในการสร้างบทเรียนของตนเอง ตั้งแต่ข้อความ วิดีโอ เสียง และรูปภาพ ไปจนถึงแอนิเมชัน เกม และกิจกรรมแบบโต้ตอบอื่นๆ ซึ่งจะมีลักษณะสำคัญของบทเรียนที่สั้น กระชับ และรวดเร็ว อีกทั้งยังสามารถทำการปรับแก้หรือพัฒนาซ้ำได้หลายครั้งโดยที่ผู้สอนและผู้เรียนสามารถกลับมาศึกษาหรือเรียนรู้กับบทเรียนนี้ได้ทุกที่ทุกเวลา ซึ่งหมายความว่า การปรับให้เหมาะสมกับบริบท ความต้องการ และระดับของผู้เรียนให้การเรียนรู้เกิดขึ้นทุกที่ทุกเวลา (Lakshmi Puthanveedu, 2022) เพื่อสนองต่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เกิดจากการรับรู้ถ่ายทอดข้อมูลข่าวสาร ความรู้ ทักษะและประสบการณ์ต่าง ๆ ผสมผสานกันอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตของแต่ละบุคคลตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย และเพื่อสร้างโอกาสในการเข้าถึงการเรียนรู้สำหรับทุกคน (Learning for All) (ดร.กฤษพร อยู่สวัสดิ์, 2564) ทั้งนี้การรู้เท่าทันกลยุทธ์ในการสร้างสรรค์ผลงานการสื่อสารเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมเป็นเรื่องที่ต้องศึกษาและเข้าใจตามหลักการทางจิตวิทยาที่มีระยะเวลายาวนาน แต่บางครั้งอาศัยเวลาไม่นานในการสร้างพื้นที่และออกแบบการสื่อสารเพื่อให้ผู้คนคล้อยตามก็สามารถทำได้ การสื่อสารจึงจะต้องให้ความสำคัญกับการเป็นพลวัตรของผู้ส่งสารและผู้รับสารที่จะต้องแลกเปลี่ยนระหว่างกันตลอดเวลา การประเมินค่าการรับรู้ สมมติความตั้งใจ ที่จะรับสารครบถ้วน การส่งสารออกไปอย่างครบถ้วนตรงกับที่ต้องการจะส่ง ซึ่งต้องมีการประเมินการรับรู้ก่อนและหลังการทดสอบการใช้การสื่อสารนั้น ๆ (พนิดา จงสุขสมสกุล, 2564) ความเข้าใจในผลกระทบของการสื่อสาร (Communication Media effects) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคสังคมการสื่อสารดิจิทัล ทุกคนมีเสรีภาพในการเป็นผู้ผลิตสารและขณะเดียวกันก็เป็นผู้รับสารได้ แต่ไม่ได้หมายความว่าทุกคนจะสื่อสารอย่างถูกต้องเหมาะสม เพราะหลายคนยังขาด ความเข้าใจว่าสื่อนั้นมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงความคิดของมนุษย์โดยเฉพาะพื้นฐานการตีความหมายสาร (Message Interpretation) หากผู้ส่งสารกับผู้รับสารมีความรู้ อารมณ์ และประสบการณ์ ที่ได้รับการเลี้ยงดูมาแตกต่างกัน การตีความหมายสารเดียวกัน อาจมีความเข้าใจไม่ตรงกัน ภาพและเหตุการณ์เดียวกันที่ผ่านการเล่าเรื่องจากคนต่างกัน ย่อมจะมีเนื้อหาแตกต่างกันดังนั้นในการรับรู้อาสาที่มากพร้อมกับสื่อ ผู้ส่งสารจะต้องคำนึงถึงสิ่งที่ผู้รับสารจะได้รับผลกระทบจาก การส่งสารไปยังผู้รับสารด้วย (พนิดา จงสุขสมสกุล, 2564) การพัฒนาทักษะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพจึงมีความจำเป็นที่ผู้พูดต้องพัฒนาทั้งวัจนภาษา และอวัจนภาษาของตนเองซึ่งจะทำให้ถ้อยคำที่ใช้ในการสื่อสารสมบูรณ์ทั้งเนื้อหาและอารมณ์ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้พูด (บัณฑิตกา จารุมา และพยอม ก้อนในเมื่อง, 2563) ซึ่งจะสัมพันธ์กับการสื่อความหมายเพื่อให้ผู้รับเข้าใจในสิ่งที่ผู้ส่งต้องการสามารถสื่อความหมายโดยการใช้อวัจนภาษาและการสื่อความหมายโดยไม่ใช้อวัจน (มือ ตา ท่าทาง และ

อารมณ์) การสื่อสารด้วยวาจา หมายถึง ภาษาพูดหรือภาษาเขียน การพูดที่เป็นประ โยค มีจังหวะ จะโคน น้ำเสียงมีทั้งเบาและหนัก มีความเร็วหรือช้าของการพูด นอกจากนี้ยังหมายถึงเสียงที่ไม่เป็น ภาษาซึ่งสื่อความหมายลึกซึ้งกว่า เช่น เสียงหัวเราะ ร้องไห้ สะอื้น เป็นต้น การสื่อสารด้วยกิริยา ท่าทางที่แสดงออกทางตา ทางท่าทางของส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น มือ แขน ขา การกลอกตา การจ้องตา การพยักหน้า การก้มโค้ง การแสดงออกทางสีหน้า และการสัมผัส การจะเลือกวิธีการ สื่อสารนี้มีปัจจัยเกี่ยวข้องอีกมากมาย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้สื่อและผู้รับสื่อตลอดจนเหตุการณ์แวดล้อม ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องอีกด้วย บางครั้งการสื่อความหมายอาจจะต้องใช้ทั้ง 2 วิธี ร่วมกันเพื่อให้การสื่อ นั้นมีน้ำหนัก และมีความหมายลึกซึ้งขึ้น เป็นต้น (ชาญเวช ศรีธธาพุทธ, 2556) ฉะนั้นการพูดจึงเป็น วิธีที่ดีที่สุดในการสื่อสารเป็นการถ่ายทอดความคิดเห็นหรือข่าวสารไปยังผู้ฟังที่อยู่เฉพาะหน้า โดยตรง (ราเชน อินทรวีรตัน, 2561) ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพอดิคำ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้าน การพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถครอบคลุมถึงความรู้ ทักษะ เจตคติ ที่เกี่ยวข้องกับการพูดสื่อสารด้วยภาษาอันเป็นสัญลักษณ์ของชาติไทย เป็นการพัฒนาพื้นฐาน การพูดซึ่งเป็นเครื่องมือการสื่อสารเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีในการทำงานเป็นทีม นำไปสู่การสร้าง โอกาสในการเข้าทำงานหรือประกอบอาชีพในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Research Objective)

1. เพื่อสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพอดิคำ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

2. เพื่อใช้และศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพอดิคำ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดย

2.1 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดสื่อสารก่อนและหลังเรียนด้วย กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพอดิคำ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้าน การพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

2.2 เพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพอดิคำ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methods)

วิธีการดำเนินการวิจัยฉบับนี้ จะใช้กระบวนการของการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 สร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพหุติศา เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

แหล่งข้อมูล ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านลานกระบือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย เขต 1 โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) เพื่อประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้

เครื่องมือวิจัย

1. กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพหุติศาเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพหุติศา เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้วิจัยได้โดยใช้ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติของ Jane Willis (1996) ร่วมกับการเรียนรู้ขนาดพหุติศาในรูปแบบของสื่อการสอนของผู้สอน และชิ้นงานของผู้เรียน ซึ่งนิยามขั้นตอนการจัดกิจกรรมไว้ทั้งหมด 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 ขั้นก่อนปฏิบัติงานขนาดพหุติศา (Pre-task Nanolearning) ขั้นตอนที่ 2 ขั้นปฏิบัติงานขนาดพหุติศา (Task cycle Nanolearning) และขั้นตอนที่ 3 ขั้นมุ่งเน้นภาษาขนาดพหุติศา (Language focus Nanolearning) ในครั้งนี้ทำให้ได้กิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 3 กิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 ชีวิตประจำวันของฉัน จำนวน 4 ชั่วโมง กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 วัฒนธรรมท้องถิ่น จำนวน 4 ชั่วโมง และกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 สิ่งที่ชอบหรือใฝ่ฝัน จำนวน 4 ชั่วโมง จากนั้นจึงติดต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร เพื่อออกหนังสือขอความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือวิจัย และนำกิจกรรมการเรียนรู้ แผนจัดการเรียนรู้ ส่งมอบให้ผู้เชี่ยวชาญ พร้อมแบบประเมินความเหมาะสม

2. แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพหุติศาเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบประเมินความเหมาะสม ซึ่งเป็นแบบประเมินมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) และแบบปลายเปิดในส่วนท้ายของแบบประเมิน เพื่อสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ และกำหนดค่าคะแนนเป็น 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert)

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ผู้วิจัยได้นำกิจกรรมการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ และแบบประเมินความเหมาะสมส่งให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ตรวจสอบความเหมาะสม โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณา

ความเหมาะสม คือ ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่เกิน 1.00 จากนั้นจึงนำคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น ผลปรากฏว่า กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.27) และผลการพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.25)

2. ผู้วิจัยได้นำกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้ไปประเมินประสิทธิภาพตามแนวคิดของรัตนะ บัวสนธิ์ (2552) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย เขต 1 โดย 1) ทดลองใช้กับนักเรียนจำนวน 3 คน เพื่อพิจารณาและตรวจสอบความเหมาะสมของภาษา เวลา และสื่อ จากนั้นปรับปรุงแก้ไข 2) ทดลองใช้กับนักเรียนจำนวน 9 คน เพื่อประเมินประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 80/80 โดยผลประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้เท่ากับ 82.26/80.56 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ขั้นตอนที่ 2 ผลการใช้และศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ร่วมกับการเรียนรู้แบบพหุติค่า เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

แหล่งข้อมูล

ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านปางขนุน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 1 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 20 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection)

เครื่องมือวิจัย

1. แบบวัดความสามารถด้านการพูดสื่อสาร โดยผู้วิจัยได้กำหนดหัวข้อในการพูดนำเสนอเนื้อหาจำนวน 1 สถานการณ์ และให้นักเรียนได้เลือกหัวข้อย่อยตามสถานการณ์ที่ได้รับ 1 หัวข้อ เพื่อพูดนำเสนอเนื้อหาคนละไม่เกิน 5 นาที และสร้างเกณฑ์การประเมินแบบวัดความสามารถด้านการพูดสื่อสารจากการสรุปองค์ประกอบของการพูดที่ระบุไว้ในเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสามารถแบ่งเกณฑ์การประเมินออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความรู้และความถูกต้องของข้อมูล 2) ด้านการแสดงความคิดเห็นอย่างสร้างสรรค์ 3) ด้านบุคลิกภาพในการพูด 4) มีมารยาทในการพูด จากนั้นจึงนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่า มีค่าความสอดคล้องอยู่ที่ 1.00 ทั้งหมด และได้นำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่เคยเรียนวิชานี้มาแล้ว จำนวน 10 คน โดยมีผู้ประเมิน 2 คน ได้แก่ ผู้วิจัย และครูสอนภาษาไทยอีกคน เพื่อหาความเชื่อมั่นระหว่างกรรมการ (Inter-Rater Reliability) ซึ่งผลประเมินพบว่า มีค่าความเชื่อมั่น 0.90 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับดีมาก จากนั้นจึงจัดพิมพ์เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบบันทึกภาคสนาม โดยผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อบันทึกพฤติกรรมของผู้เรียนขณะปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ทั้ง 3 ขั้นตอน ซึ่งประเด็นและขอบข่ายพฤติกรรมในการสังเกต คือ ความสามารถในการพูดสื่อสาร

การเก็บรวบรวมข้อมูล

นักเรียนทำแบบทดสอบการเรียนรู้ (Pre-test) โดยใช้แบบวัดความสามารถด้านการพูดสื่อสาร จากนั้นนักเรียนกลุ่มตัวอย่างปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ และผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมโดยใช้แบบบันทึกภาคสนาม เมื่อเสร็จสิ้นกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกับ ก่อนเรียน จากนั้นนำคะแนนมาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) จากนั้นเปรียบเทียบผลคะแนน ก่อนและหลังเรียนโดยใช้สถิติ t-test (Dependent Samples)

ผลการวิจัย (Research Results)

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพหุติค่า เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ดำเนินการ 2 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 สร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพหุติค่า เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 มีข้อสรุปดังนี้

1. ผลการสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพหุติค่า เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามเกณฑ์ 80/80 มีข้อสรุปดังนี้

1.1 ผลการสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพหุติค่า เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้วิจัยได้โดยใช้ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติของ Jane Willis (1996) ร่วมกับการเรียนรู้ขนาดพหุติค่าในรูปแบบของสื่อการสอนของผู้สอน และชิ้นงานของผู้เรียน ซึ่งนิยามขั้นตอนการจัดกิจกรรมไว้ทั้งหมด 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 ขั้นก่อนปฏิบัติงานขนาดพหุติค่า (Pre-task Nanolearning) ขั้นตอนที่ 2 ขั้นปฏิบัติงานขนาดพหุติค่า (Task cycle Nanolearning) และขั้นตอนที่ 3 ขั้นมุ่งเน้นภาษาขนาดพหุติค่า (Language focus Nanolearning) ในครั้งนี้ทำให้ได้กิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 3 กิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 ชีวิตประจำวันของฉัน จำนวน 4 ชั่วโมง กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 วัฒนธรรมท้องถิ่น จำนวน 4 ชั่วโมง และกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 สิ่งที่คุณชอบหรือใฝ่ฝัน จำนวน 4 ชั่วโมง

1.2 ผลการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพหุติค่า เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 3 ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.27) และแผนการจัดการเรียนรู้โดยภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.25)

1.3 ผลการประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านลานกระบือ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย เขต 1 จำนวน 3 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (ขั้นการประเมินประสิทธิภาพแบบหนึ่งต่อหนึ่ง) เพื่อพิจารณาความเหมาะสมด้านเวลา ภาษา และสื่อที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่าด้านภาษาที่ใช้มีความเหมาะสมสำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แต่ด้านสื่อ หัวข้อในใบงานทำให้ผู้เรียนเข้าใจได้ยาก ด้วยช่วงวัยประถมตอนต้นควรลดระดับค่าลงมาให้เข้าใจง่ายขึ้น ลำดับถัดไป คือ เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไม่เพียงพอต่อการดำเนินกิจกรรมในขั้นตอนที่ 2.3 ขั้นรายงาน และขั้นตอนที่ 3.2 ขั้นฝึกฝน และผู้วิจัยได้ปรับปรุงกิจกรรมการเรียนรู้ตามผลการประเมินประสิทธิภาพ จากนั้นจึงนำไปประเมินประสิทธิภาพกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านลานกระบือ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย จำนวน 9 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (ขั้นการประเมินประสิทธิภาพแบบกลุ่มเล็ก) พบว่ากิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.26/80.56 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้

ขั้นตอนที่ 2 ใช้และศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพหุติค่า เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

2. ผลการใช้และศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพหุติค่า เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

2.1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านปางขนุน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 20 คน มีผลคะแนนการวัดความสามารถด้านการพูดสื่อสารหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพหุติค่าสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 ผลการศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพหุติค่า เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ระหว่างปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้เรียนเกิดองค์ประกอบทางด้านการพูดสื่อสาร ประกอบด้วย 1) ด้านความรู้และความถูกต้องของข้อมูล 2) ด้านการแสดงความคิดเห็นอย่างสร้างสรรค์ 3) ด้านบุคลิกภาพในการพูด และ 4) มีมารยาทในการพูด ซึ่งเกิดขึ้นในระหว่างการจัดกิจกรรมเรียนรู้ทั้ง 3 ขั้นตอนที่ได้วิเคราะห์ขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย (Research Discussion)

จากการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพหุคำ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้นำมาอธิบายเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

1. การสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพหุคำ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ผลการสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพหุคำ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นผ่านการตรวจสอบและพิจารณาความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน โดยผลการตรวจสอบความเหมาะสม พบว่า การนำการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติของ Jane Willis (1996) ร่วมกับการเรียนรู้ขนาดพหุคำในรูปแบบของสื่อการสอนของผู้สอน มาใช้ร่วมกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อช่วยผู้เรียนได้โดยการวางผู้เรียนในสถานการณ์จริงในการแก้ปัญหาและปรับแต่งการพูดสื่อสารของตนเอง โดยมีเพื่อนร่วมชั้นเรียนเป็นผู้กระตุ้น ซึ่งการสื่อสารด้วยวาจาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการทำงาน การเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ทำให้ได้เปรียบในการให้ผู้เรียนใช้ความสามารถการพูดในระดับปัจจุบันของผู้เรียน เพื่อช่วยพัฒนาภาษาผ่านการใช้งาน จึงสามารถดึงความสนใจของผู้เรียนไปสู่เป้าหมายได้ ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความสามารถด้านการพูดสื่อสาร ตามองค์ประกอบที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ ซึ่งกระบวนการดังกล่าวทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจที่จะปฏิบัติ มีความกระตือรือร้นที่จะพูดสื่อสารออกมาเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ดังที่ เอลลิส (Ellis, 2003) ได้กล่าวไว้ว่า งานปฏิบัติเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาที่เน้นการสื่อความหมาย ซึ่งงานปฏิบัติต้องส่งเสริมผู้เรียนในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีการปฏิบัติจริง มุ่งเน้นการใช้ภาษาสื่อความหมายในการปฏิบัติงาน และการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง โดยกระตุ้นหรือส่งเสริมผู้เรียนให้ใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริงในการสื่อสาร เช่น การขอข้อมูล การถามตอบ และการซักถามเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้อง เพื่อที่จะทำให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ อีกทั้งยังประกอบกับการใช้การเรียนรู้ขนาดพหุคำมาอยู่ในรูปแบบของสื่อเทคโนโลยีตัวอย่าง และมอบหมายการปฏิบัติงานนี้ให้แก่ผู้เรียน ยังสามารถพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารได้อีกด้วย เนื่องจากผู้เรียนในปัจจุบันชอบใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเทคโนโลยีดิจิทัล ที่มีความรวดเร็ว ว่องไว ทันสมัย ชอบการมีตัวตนหรือแสดงตัวตนให้บุคคลสาธารณะยอมรับ รวมถึงการร่วมแสดงความคิดเห็นต่อคนอื่น ๆ ที่ตนใกล้ชิดหรือรู้จัก ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญของการใช้การเรียนรู้ขนาดพหุคำ ที่กำลังเป็นที่นิยมอย่างมากเช่น วิดีโอต่าง ๆ ที่อยู่บนแพลตฟอร์ม จึงสามารถนำมาจัดการเรียนการสอนร่วมกับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติได้ หากได้พูดนำเสนอในเรื่องที่ตนเองเลือกหรือสนใจผ่านสื่อดิจิทัลที่สามารถปรับแต่งแก้ไขได้มากเท่าที่ผู้เรียนต้องการได้ และนำไปเผยแพร่ลงบนสื่อสังคมออนไลน์ จะทำให้ผู้เรียนมีความสนใจในการฝึกความสามารถด้าน

การพูดสื่อสารมากยิ่งขึ้น ดังที่ Gyan Prakash Yadav and Jyotsna Rai (2017) ได้กล่าวว่า ปัจจุบันนี้คนส่วนใหญ่ชอบที่จะสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ผ่านเรื่องราวบนสื่อสังคมออนไลน์ และผู้คนเหล่านี้ชอบที่จะมีส่วนร่วม และแสดงความคิดเห็นของตนเองลงบนสื่อสังคมออนไลน์ที่เชื่อมต่อผ่านเทคโนโลยีที่เพียงปลายนิ้ว สอดคล้องกับ Emily John and Melor Md Yunus (2021) ที่กล่าวว่า มีแอปพลิเคชันและสื่อสังคมออนไลน์จำนวนมากที่เป็นที่นิยมในกลุ่มผู้เรียน และเสริมสร้างทักษะทางการพูดได้จริง เนื่องจากสื่อสังคมออนไลน์เหล่านี้ จะช่วยให้นักเรียนลดความวิตกกังวลในการพูด เนื่องจากไม่ต้องเผชิญหน้ากับบุคคลอื่น ๆ โดยตรง และในขณะเดียวกันก็มีแรงจูงใจในการใช้การสื่อสารมากขึ้น นั่นแสดงให้เห็นว่าสื่อสังคมออนไลน์เป็นเครื่องมือพร้อมให้ทุกคนเข้าถึง ยึดหยุ่น และมีประโยชน์ในการพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารได้จริง จากการอภิปรายผลข้างต้นส่งผลให้การพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้ในภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

2. การใช้และศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพหุติค่า เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สามารถนำมาอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

จากแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพหุติค่า สามารถช่วยพัฒนาความสามารถด้านการพูดสื่อสารของผู้เรียนได้ และเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผลของคะแนนจากแบบวัดความสามารถด้านการพูดสื่อสารของกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.5 โดยผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้และการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดสื่อสารก่อนและหลังเรียนเป็นไปในทิศทางเดียวกับที่ วราจณา ศรีบุญเพ็ง, พนิดา จารย์อุปการะ, และราตรี แจ่มนิยม (2565) ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยแบบเน้นภาระงานร่วมกับแผนที่ความคิดด้วยเทคนิคการโค้ช เพื่อส่งเสริมความสามารถการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งได้ผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนมีผลความรู้เกี่ยวกับการเขียนเรียงความหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีผลความสามารถการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อยู่ในระดับคุณภาพดี และยังสอดคล้องกับสุขมาภรณ์ แคลสิค (2561) ที่ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่อยู่ในระดับมาก จากผลการอภิปรายข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการนำการเรียนรู้ขนาดพหุติค่าเข้ามาร่วมกับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติสามารถพัฒนาความสามารถการพูดสื่อสารได้จริง

ข้อเสนอแนะการวิจัย (Research Suggestions)

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ครูผู้สอนควรเตรียมความพร้อมก่อนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยศึกษาขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมกับการเรียนรู้แบบพหุคํ่าอย่างละเอียด เพื่อเป็นการช่วยเสนอแนะแก่ผู้เรียนระหว่างปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ในทุกขั้นตอนได้

1.2 ครูผู้สอนควรเพิ่มระยะเวลาการถ่ายทำวิดีโอ หรือแบ่งเวลานอกจากชั่วโมงซ่อมเสริม เพื่อให้กระทบกับเวลาของกิจกรรมในขั้นตอนอื่น ๆ ให้น้อยลง

1.3 ครูผู้สอนควรเป็นตัวเชื่อมโยงที่ดีในการที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการละลายพฤติกรรมเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันทั่วทุกคน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 จุดประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้อาจการพัฒนาความสามารถด้านการพูดสื่อสาร ดังนั้นการวิจัยในครั้งต่อไปควรมุ่งเน้นพัฒนาต่อยอดจากความสามารถไปสู่การพัฒนาทักษะทางการพูดสื่อสารที่เหลือ เพื่อจะนำไปสู่การพัฒนาสมรรถนะได้ในที่สุด

2.2 ควรมีการศึกษาทฤษฎีหรือแนวคิดการสอนรูปแบบต่าง ๆ ที่สามารถนำไปพัฒนาความสามารถด้านการพูดสื่อสารได้ เช่น การใช้สถานการณ์ การใช้บทบาทสมมุติ การใช้สื่อดิจิทัลอื่น ๆ ร่วมด้วย

2.3 ควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการพูดสื่อสารอย่างต่อเนื่อง แม้ไม่ได้อยู่ในห้องเรียน แต่อาจมีกิจกรรมอื่น ๆ ที่ผู้เรียนสนใจ ก็อาจนำกิจกรรมนี้ไปปรับใช้ได้

2.4 ควรนำกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติร่วมการเรียนรู้ขนาดพหุคํ่า ไปปรับใช้กับผู้เรียนช่วงชั้นอื่น ๆ ด้วย

เอกสารอ้างอิง (References)

ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย, 5(1), 7-20.

ณิรดา เวชญาลักษณ์. (2562). หลักการจัดการเรียนรู้ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

แม็กซ์เวลล์, เจ. (2554). *Everyone Communicates, few connect* สื่อสารเป็นเห็นชัยชนะ (วันดี อภิรักษ์ธนากร, แปล). กรุงเทพฯ: เนชั่นบุ๊คส์. (ต้นฉบับพิมพ์ปี 2010).

รัตนะ บัวสนธ์. (2556). วิจัยเชิงคุณภาพทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รัตนะ บัวสนธ์. (2562). การวิจัยและพัฒนานวัตกรรมการศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สายใจ ทองเนียม. (2560). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.

อัมพร แก้วสุวรรณ. (2522). วิชาการพูด. กรุงเทพฯ : บรรณกิจ.

- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). *หลักการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรี้นติ้งเฮาส์.
- Ellis, R. (2003). *Task-based language learning and teaching*. Oxford: Oxford University Press.
- Gyan Prakash Yadav & Jyotsna Rai. (2017). *The Generation Z and their Social Media Usage: A Review and a Research Outline*. Global Journal of Enterprise Information System, 9(2), 110-116
- Nunan, D. (1989). *Designing tasks for the communicative classroom*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Richards, J., Platt, J., & Weber, H. (1986). *Longman dictionary of applied linguistics*. London: Longman.
- Skehan, P. (1996). *A framework for the implementation of task-based instruction*. Applied Linguistics, 17, 38-62
- Willis, J. (1996). *A framework for task-based learning*. Harlow: Longman Pearson Education.